

Најбоља јединица Копнене војске
– 43. самоходни хаубичко-артиљеријски дивизион

ЗАСТАВИЦА ЗА *ГВОЗДИКУ*

ПРВО МЕСТО ПОСЛУГЕ ДИВИЗИОНА НА ТАКМИЧЕЊУ У КРАЉЕВУ, ОДЛИЧНИ РЕЗУЛТАТИ ТОКОМ ИНСПЕКЦИЈСКОГ НАДЗОРА У МАЈУ 2018. ГОДИНЕ И КОНТРОЛНОГ АРТИЉЕРИЈСКОГ БОЈЕВОГ ГАЂАЊА НА „ПАСУЉАНСКИМ ЛИВАДАМА”, БИЛИ СУ ОДЛУЧУЈУЋИ ДА СЕ АРТИЉЕРЦИМА ИЗ ВРАЊА ДОДЕЛИ „ПРЕЛАЗНА ЗАСТАВИЦА”, КОЈА ЈЕ, ПОРЕД ОСТАЛОГ, РЕЗУЛТАТ ДУГОГОДИШЊЕГ РАДА СВИХ ПРИПАДНИКА ТОГ САСТАВА НАШЕ ВОЈСКЕ

Пише Зоран МИЛАДИНОВИЋ

Сваке године Копнена војска бира најбољу јединицу из свог састава ранга батаљон-дивизион-одред. Недавно је „прелазна заставица” за 2018. годину додељена 43. самоходном хаубичко-артиљеријском дивизиону Четврте бригаде, којим командује потпуковник Миодраг Младеновић. Трагом те вести отишли смо у Касарну „1.300. каплара” у Врању, да упознамо официре, подофицире и војнике који су заслужни за то признање.

Канцеларија команданта награђене јединице била је управо онаква какву смо и очекивали – војничка, уз пар детаља који ипак указују на то да се налазимо у радном простору једног артиљерца. Сlike на зидовима, вероватно поклон неког војника који је био и сликар и артиљерац, приказују топове у акцији, експлозије, ужурбане пуниоце, додаваче, нишанције и командире који командују паљбу. На фотографији „гвоздике”, постављеној на средини командантовог стола, стоји запис легендарног војводе Живојина Мишића: „Један који хоће је увек јачи од двојице који морају”.

Много тога у канцеларији команданта самоходног хаубичко-артиљеријског дивизиона потпуковника Миодрага Младеновића подсећа на историју, почев од редовног штива свих

артиљераца „Српске трилогије” Стевана Јаковљевића и „Чизмаша” Драгослава Михаиловића, па до детаља из рата од пре две деценије.

АРТИЉЕРИЈСКИ СНАЈПЕР

Разговарамо о почецима, о 2007. години, када је и формиран самоходни хаубичко-артиљеријски дивизион од јединица 78. моторизоване, 52. мешовите артиљеријске и 243. механизоване бригаде. Били су то добри корени да се у годинама које су долазиле, а посебно у прошлој, покаже пуна снага јединице. Тај састав је 2018. године био ангажован у Копненој зони безбедности и мултинационалним операцијама у којима учествује Војска Србије, обучавали су резервисте, реализовали неколико увежбавања у земљи и Руској Федерацији и извели више артиљеријских бојевих гађања. Потпуковник Младеновић набраја десетине заслужних припадника јединице, трудећи се да некога не заборави, али истиче шта је било пресудно за избор најбоље јединице у Копненој војсци.

– То је, пре свега, прво место послуге дивизиона на такмичењу самоходних хаубичко-артиљеријских одељења Копнене војске у Краљеву, а потом одлични резултати током инспекцијског надзора у мају 2018, када је са

моходна хаубичко-артиљеријска батерија којом командује мајор Горан Живановић на контролном артиљеријском бојном гађању на војном комплексу „Пасуљанске ливаде” постигла одличну оцену – 5,00, што је готово непоновљиво – истиче командант и додаје да иза таквих резултата стоје дугогодишњи рад и посвећеност.

У каснијем разговору старешине најуспешнијих састава у јединици откривају детаље с такмичења и контролног гађања на полигону. Командир првопласираног одељења у Краљеву водник Ненад Стевановић истиче да су врањски артиљерци били најбољи у скоро свим елементима такмичења, посебно у нормираним појединачним и групним радњама. Због свакодневног обучавања на самоходној хаубици калибра 122 mm 2С1, популарној „гвоздики”, успех није остао.

Заменик команданта мајор Јовица Антанасковић каже да се и Инспекторат одбране уверио у вештине припадника дивизиона. После тестирања њихових знања, практичне провере увежбаности за рад на оруђима, као и пешадијских гађања, следила је узбуна и марш артиљераца до Војног комплекса „Пасуљанске ливаде”. На полигону је самоходна хаубичко-артиљеријска батерија мајора Живановића гађала с превоја Венац циљану просторију 100×100 метара, с удаљености од једанаест километара. Хаубичари су били сигурни у себе, али су добро знали да артиљеријска гађања зависе и од елемената који се не могу контролисати, попут приземних метео-услова, брзине или јачине ветра. Међутим, када је први пројектил, најважнији, погодио циљ, постојала је велика вероватноћа да ће га и остали погодити. Наређена је рафална паљба. И заиста, ватра из свих шест „гвоздика” са Венца била је прецизна!

Они који су били на осматрачници и видели поготке разумели су зашто се за артиљерију каже да је краљица свих битака и зашто „гвоздику” називају и артиљеријски снајпер.

Командант јединице потпуковник Младеновић истиче да исправан топ

У присуству министра одбране Александра Вулина командант КоВ генерал-потпуковник Милосав Симовић уручио је прелазну заставицу потпуковнику Миодрагу Младеновићу

На полигону „Пасуљанске ливаде” – шест „гвоздика” у покрету

ТИМСКИ РАД, МЕЂУСОБНО ПОВЕРЕЊЕ И УВАЖАВАЊЕ ЈЕСУ ПРЕДУСЛОВИ ЗА ЈЕДИНСТВЕНОСТ ВОЈНОГ КОЛЕКТИВА И КВАЛИТЕТНУ РЕАЛИЗАЦИЈУ НАЈСЛОЖЕНИЈИХ ТАКТИЧКИХ И ВАТРЕНИХ ЗАДАТАКА. ОЦЕНА С „ПАСУЉАНА” ПОТВРЂУЈЕ ДА СМО ДОСТИГЛИ ВРХУНАЦ У ОБУЧАВАЊУ. У ОСНОВИ НЕМА МНОГО РАЗЛИКЕ ИЗМЕЂУ АРТИЉЕРИЈЕ У СВЕТСКИМ АРМИЈАМА И ВОЈСЦИ СРБИЈЕ. НАШЕ АРТИЉЕРЦЕ ИЗДВАЈА ОД ДРУГИХ ЗНАЊЕ, ЗАЛАГАЊЕ И МОРАЛ...

и увежбана посада представљају јединствену снагу која се исказује великом ватреном моћи и респективном борбеном способношћу. У прилог томе говори и податак да дивизион из Врања може сасређеном ватром да избаци тону и по до две челика у минути на циљану просторију. Такво дејство код противника изазива страх, а припадницима осталих родова Четврте бригаде улива поверење да ће у свакој борбеној операцији имати квалитетну, ефикасну и прецизну артиљеријску подршку.

ТИМСКИ РАД – ОСНОВ УСПЕШНОСТИ

Извршење једног ватреног задатка артиљеријске јединице зависи од великог броја старешина и војника различитих специјалности.

– Тимски рад, међусобно поверење и уважавање јесу предуслови за јединственост војног колектива и квалитетну реализацију најсложенијих тактичких и ватрених задатака. Оцена с „Пасуљана” потврђује да смо достигли врхунац у обучавању. Имамо обавезу да тај ниво вештина одржавамо – истиче потпуковник Младеновић и објашњава да је, уз непрекидно индивидуално и колективно усавршавање, неопходно бринути и о исправности технике. У томе им, како каже, велику помоћ пружа командант Четврте бригаде Копнене војске бригадни генерал Слободан Стопа.

Оруђе дивизиона, самоходна хаубица 122 mm 2С1, потврдило се у борбеним дејствима, не само код нас него и у свету, као изузетно мобилно, прецизно, брзо и издржљиво у различитим теренским и временским условима.

– У основи нема много разлике између артиљерије у светским армијама и Војсци Србије – каже командант јединице – Артиљерија је артиљерија и морају се поштовати основне процедуре и правила. Наше артиљерце издваја од других знање, залагање и морал, тако да с тим елементима надомешћујемо евентуално заостајање у техници.

Командант 43. самоходног хаубичко-артиљеријског дивизиона уверен је да значај артиљерије не јењава и да потреба за сигурном, прецизном и правовременом артиљеријском подршком важи и за савремене ратове, с тим што се данас мора водити рачуна и о мултидимензионалности борбеног простора, синхронизованости операција, повећању дometа и брзине гађања и способности за спровођење модернизације ради побољшавања перформанси и карактеристика артиљеријских оруђа. Он каже да ће се у будућности посебна пажња посветити увежбавању брзог поседања новог ватреног положаја после извршења ватреног задатка, јер искуства с вежби у земљи и иностранству показују да су стране армије опремљене контрабатеријским радарима, који за кратко време проналазе место одакле су испалени пројектили.

Причу о најбољој јединици у КоВ ипак нећемо завршити будућим развојем рода. Завршићемо је подсећањем на време од пре двадесет година, на искуство које са свим колегама данас дели главни подофицир у дивизиону заставник прве класе Горан Ђукић, један од учесника ратних дејстава за време НАТО агресије. Он користи сваку прилику да током обуке подсети и подучи млађе подофицире и професионалне војнике на ангажовање артиљераца у рату и даје им савете који су примењиви у данашњим условима.

И не само он, старешине и војници врањског дивизиона сваке године се с поштовањем сећају артиљераца који су страдали од бомби авиона НАТО-а 15. априла 1999. године у близини села Рељан код Врања. Они никада неће заборавити имена погинулих – мајора Љубисава Стојановића, капетана Драгана Лукића, старијег водника прве класе Жељка Алара, десетара Димчу Стаменова, војника на служењу војног рока Слободана Мирковића и војника у резерви Александра Поповића и Нинослава Миленкова. Јер артиљерија можда не би била то што јесте да није саткана од традиције и вештине, и да се не ослања на савремену технику.!